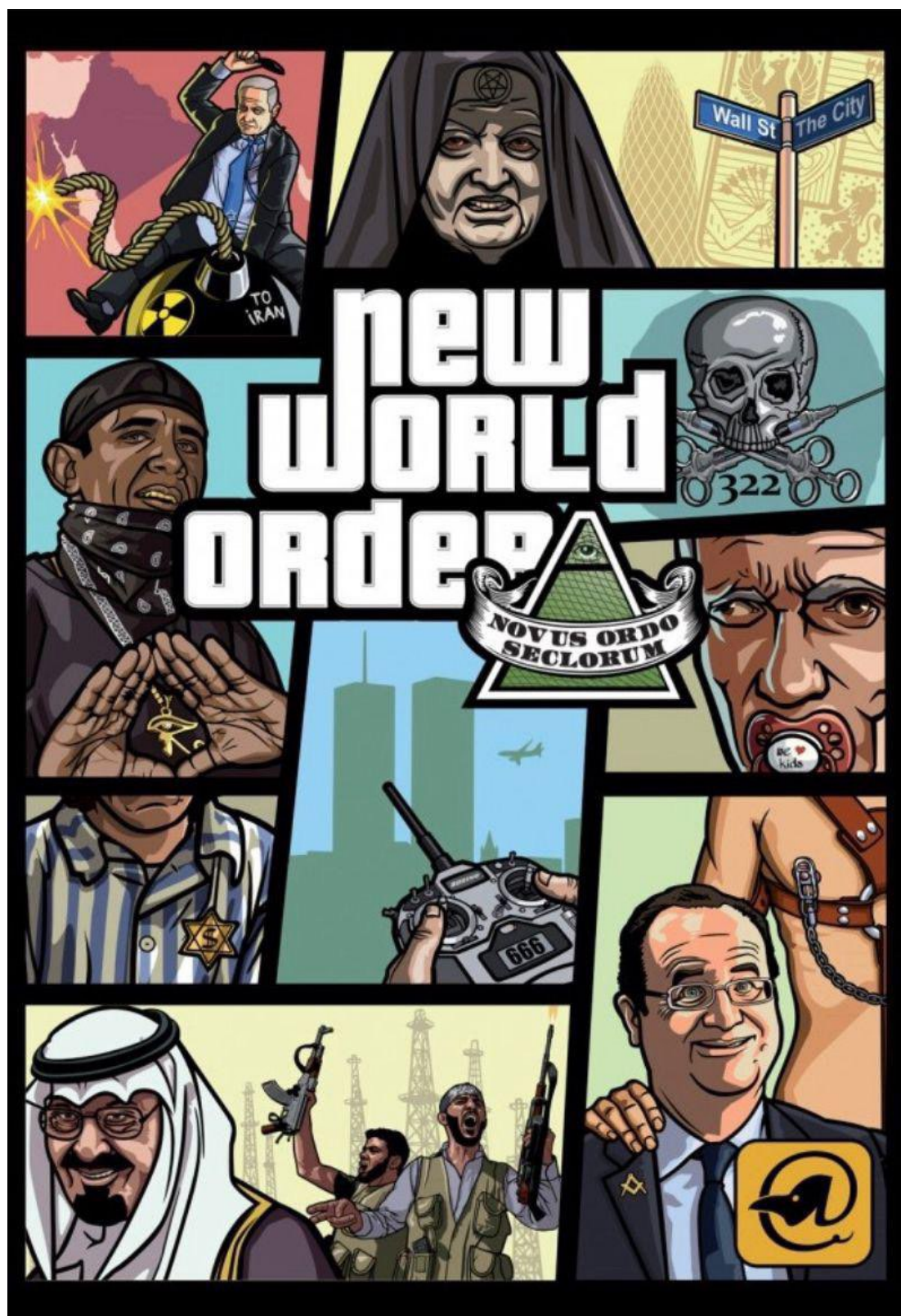

Autor: Kerry

Bolton

Už od deklarace Wilsonových „Čtrnácti bodů“ na sklonku 1. světové války pohání americké elity na cestě k překrásnému novému světu mesianistické vědomí americké povinnosti vnutit své pojetí liberálně ekonomické demokracie celému světu. Americká doktrína je určena k exportu do celého světa. Proces založení a vzniku USA z nich – a nikoliv kterékoliv z exkomunistických států – také činí pravý domov světové revoluce: působí zde vliv dvojice revolt proti tradičnímu uspořádání, evropského racionalismu a puritanismu.

Major a později podplukovník Ralph Peters, přední vojenský stratég z Office of the Deputy Chief of Staff for Intelligence a expert na bývalý sovětský blok a Eurasii, podle všeho uvedl do oběhu pojem „permanentní konflikt“. Toto spojení lze jen s lehkou nadsázkou označit za americkou demokratickou odpověď na Trockého „permanentní – světovou – revoluci“. Peters to rozvedl ve stejnojmenném článku pro vojenský strategický žurnál:

Vstoupili jsme do věku trvalého konfliktu...

Stojíme na prahu nového amerického století, v jehož průběhu dále zbohatneme a navýší se naše kulturní a politická síla. To ovšem vyvolá také bezprecedentní vlnu nenávisti.

Informace eliminují tradiční povolání i kultury; svádí a zrazují, přesto však zůstávají nezranitelné. Jak podniknout protiútok na informaci, již ostatní obrátili proti vám? Neexistuje žádné účinné řešení – kromě vytvoření soupeřícího narativu. Jednotlivcům a kulturám, které se nedokáží připojit nebo soupeřit s naším informačním impériem, tak zůstává jediná možnost – cesta do zapomnění. Pokus íránských mulláhů vyhlásit nezávislost na modernitě neuspěl, i když se mrtvola v turbanu pořád ještě potlouká po ulicích. Informace, od internetu po rockerská videa, se nedá spoutat – a fundamentalisté nedokáží kontrolovat své děti. Naše oběti se nám hlásí z vlastní vůle. 1]

Peters je miláčkem neokonzervativní frakce amerického establishmentu, jako strategického analytika si ho často zvou do televize Fox News. Pokud vám snad rétorika o vývozu americké demokracie do celého světa připomíná Trockého šíření revoluce bolševické, není to pouhá shoda náhod: nešťastně pojmenování „neokonzervativci“ vyrostli z intelektuálního podhoubí wilsonovských liberálních demokratů, trockismu a dalších zklamaných marxistů, kteří časem začali vnímat Sovětský svaz jako větší překážku nastolení světového socialismu než Spojené státy. Dokonalým symbolem tohoto vývoje je odchod Trockého vdovy Natalie Sedovové z Čtvrté internacionály v roce 1951 a otevřená výzva ke zničení SSSR coby úhlavního nepřítele světového socialismu („Rozchod Natalie Trocké se sovětskými apologety“)

Mnozí trockisté se stali hlásnou troubou amerického mesianistického liberalismu i díky

finanční podpoře CIA v tak zvané „kulturní studené válce“, zejména v podobě *Kongresu pro svobodu kultury (CCF)*, jehož tváří se stal „celoživotní menševik“ profesor Sidney Hook, oceněný Ronaldem Reaganem Medailí svobody Kongresu. Tato „demokratická internacionála“ sice byla odkryta jako řízená CIA, svou činnost však posléze obnovila pod jménem National Endowment for Democracy (NED), jehož zakladatelé, zejména Tom Kahn, vzešli z podobného trockistického prostředí jako jejich předchůdci z CCF. Jejich ideologickým mentorem tak spíš než George Washington je Max Shachtman.

Podle Peterse je toto Spojenými státy vedené „globální informační impérium“ „dějinnou nevyhnutelností“. Jeho slova jako by vypadla ze stránek Marxových spisků, stejně jako „permanentní konflikt“ zjevně dává vzpomenout na klasický trockismus. Takto vypadá „kulturní revoluce“ zaštitěná silou amerických zbraní.

Hegemonie globalismu vyrůstá zásahem shora na troskách tradic jako kultura „pohodlí a vymožeností“, Huxleyho otroctví prostřednictvím rozkoše *Překrásného nového světa*:

Intelektuálové celého světa se rádi vymezují proti „americké kultuře“, naši domácí kritici často patří k těm nejhlasilivějším. Význam tradičních intelektuálních elit ale nesmírně upadá a v jejich úloze je nahrazují zástupci elit jako Bill Gates, Steven Spielberg či Madonna, případně pak ti úspěšnější z politiků, kteří nejzdatněji vnímají směr populárního vkusu a přizpůsobují mu svou image i obsah. *Současná americká kultura je tou nejmocnější v dějinách – a ke svým protivníkům také nejméně milosrdná*. I když se tak některé další kultury, jako třeba ty orientální, zdají být dostatečně silné, aby přežily nápor **adaptivních chování**, většina jich dost silná není. Génus a tajná zbraň americké kultury se skrývá v tom, co se elitám hnusí: naše kultura je první skutečně lidová kultura. Klade důraz na pohodlí, lehkost a přináší masám požitky. Stali jsme se tak snem i noční můrou Karla Marxe.

Zde sledujeme huxleyovskou „závislost“, o níž hovoří Peters níže a která dnes jako univerzální sóma drží ve svém sevření větší část světa. Ti, kdo jí vzdorují, jsou nazýváni „zpátečnickými elitami“ a kulturami. Tito tak zvaní „islamofašisté“ a obrozená pravoslavná víra a tradice v zemích někdejšího sovětského bloku musí čelit neúnavným pokusům peněz George Sorose a NEDu svrhnout a vyhladit je dobře připravenou „spontánní“ barevnou revolucí ve stylu „arabského jara“. Peters pokračuje.

Sekulární i náboženští revolucionáři našeho století se opakovaně dopouštěli téhož omylu, když uvěřili, že dělníci světa nebo věřící se prostě nemohou dočkat, až se večer vrátí domů a otevrou Marxe nebo Korán. Joe Sixpack, Ivan Tipičnij i Ali Quat (u nás „Pepa Novák“ – pozn. DP) si ale mnohem raději pustí Pobřežní hlídku. Americe to došlo, a toto poznání umíme skvěle využívat. *Naše kulturní moc zabrzdí dokonce i ty kultury, jež se nám nepodaří zcela vykotlat*. V kulturním (či

vojenském) souboji nejsou žádní „rovnocenní soupeři“. *Naše kulturní impérium vyvolává v na něm závislých – mužích i ženách po celém světě – neuhasitelnou žízeň. Za výsadu rozbití svých iluzí jsou navíc ještě ochotní zaplatit.*

„Permanentní konflikt“ je bojem za světovou kulturní revoluci, v němž jsou ozbrojené složky nasazovány coby poslední instance proti vzpurným státům, jako tomu bylo v případě Srbska a Iráku. Svět tak má být ve víru neustálé změny, bez pevných opor, což Peters označuje za americkou „sílu“ – tradičnější a usazenější způsob života se totiž vzpíná průmyslovému, technickému a ekonomickému darwinistickému lineárnímu modelu dějin coby „nekonečného pokroku“.

Nebude mír a v každém libovolném okamžiku našich životů budou po světě v nejrůznějších podobách probíhat četné konflikty. Novinové titulky se sice budou věnovat násilným střetům, větší význam a trvalejší dopad ale budou v konečném účtování mít střety kulturní a hospodářské. Faktickou úlohou amerických ozbrojených sil tak bude zajistit svět dostatečně bezpečný pro naše hospodářství a přístupný naší kulturní ofenzivě. Za tím účelem budeme muset zabít pěknou řádku lidí.

Peters mluví o pokusech některých kultur asertivně zachovat své tradice a znovu zdůrazňuje „nakažlivě požitkářskou“, huxleyovskou povahu této univerzální kulturní distorze. Opakovaně vyjadřuje víru v historickou nevyhnutelnost a směřování „odmítačských“ (*sic*) režimů na Trockého slovy „smetiště dějin“.

Jistě, cizí kultury se pokoušejí – zpravidla s omezeným úspěchem, pokud vůbec – ochránit své ohrožené identity a uniknout našemu vlivu. *Ale americká kultura je nakažlivá, mor rozkoše, na který nemusíte zrovna umřít, aby jím byla oslabena vaše integrita nebo konkurenceschopnost.* Už jen samotný boj těchto kultur proti americké kulturní invazi jim totiž osudově odčerpává energii potřebnou pro budování budoucnosti. Neměli bychom se tak obávat vzestupu fundamentalistických či odmítačských režimů, protože *de facto* jsou pojistkou neúspěchu těchto národů a navýší naší relativní sílu.

Michael Ledeen (bývalý konzultant pro americký National Security Council, ministerstvo zahraničních věcí i obrany a dnes spolupracovník Nadace pro obranu demokracií, dalšího subjektu za „změnami režimů“) vyzývá v podobném duchu jako Peters Spojené státy k dovršení jejich „dějinného poslání“: „vývozu demokratické revoluce“ po celém světě. Oba dva pokládají tuto světovou revoluci za nedílnou součást „války proti terorismu“, dodávají však, že skutečným „dějinným posláním“ USA je a vždy byla „světová revoluce“. V neokonzervativním časopise *National Review* Ledeen píše:

... jsme jedinou skutečně revoluční zemí na světě, a to už více než dvě století. Tvůrčí destrukce je naším prostředním jménem. *Děláme to automaticky* – a proto nás tyrani tolik nenávidí a cítí puzení nás napadnout.

Svoboda je naší nejničivější zbraní a utlačované obyvatelstvo fanatických režimů naší největší výhodou. Musejí vidět a slyšet, že jsme s nimi a že posláním Západu je osvobodit je a nastolit v jejich zemích takové vlády, které budou respektovat jejich svobodu i je samotné.

... Znovu tak nastal čas vyvážet demokratickou revoluci. Škarohlídi, podle kterých to není možné, by si měli vzpomenout na 80. léta, kdy jsme se postavili do čela globální demokratické revoluce, jež svrhla tyrany od Moskvy až po Johannesburg. I tehdy různí chytráci tvrdili, že to není možné a vysmívali se *chucpe* Ronalda Reagana, který prohlásil, že se sovětskými tyrany je amen a vyzval Západ, aby začal vážně přemýšlet o postkomunistické éře. Zničili jsme sovětskou říši – abychom se následně v momentu triumfu ve 3. světové válce 20. století od svého dějinného poslání odvrátili. Jak už jsem ale tehdy napsal, vždy, když tak Amerika učiní, naše nepřátele to povzbudí a posílí – a tak nás nakonec vždy začnou znovu zabíjet. Přesně k tomu došlo a my tak museli znovu pozvednout své revoluční břímě a svrhnout despotické režimy, jež umožnily nenávislné události 11. září.“ 4]

Leeden nepřipisuje Spojeným státům zásluhy jen na svržení sovětského bloku, ale také rozbití afrického režimu – to vše jako součást amerického „dějinného poslání světové revoluce“, jež země vykonává už od svého vzniku. Světová revoluce však dosud nebyla dokonána, Třetí svět se totiž dosud ještě plně neocitnul pod palcem globalistů. Pořád zbývá vykonat mnoho práce v Eurasii a někdejších sovětském bloku, zejména pak v Rusku samotném, kde se proces „barevných revolucí“ podařilo v ukrajinském případě zvrátit a kde se vzrůstá odpor proti plánům vnímaným jako zástěrka americké světovlády a „unipolárního světa“. Americký internacionalismus je univerzální mentalita, již se už Woodrow Wilson pokoušel světu prodat jako mesiášskou vizi odlišnou od té Lenina s Trockým. „Americký sen“ (MTV, MacDonald's a Cola, Hollywood, Madison Avenue) je stejně nepřátelský lidskému duchu jako Marxův dialektický materialismus – vždyť hovoří totožným jazykem o „svobodě národů“, jež znamená svobodu stát se zaměnitelnou jednotkou hospodářské produkce a spotřeby: *homo economicus*. Jedná se tak o stejný sociální patogen – slovy Peterse „nakažlivý bacil“ – jako marxismus, ve svých metodách ale mnohem rafinovanější.

Esej Kerryho Boltana **Permanent Conflict** vyšla na jeho osobních stránkách.